

YANKISIZ

Ayşegül Sözen Dağ

Yazar. Şair. Editör. Ankara’da yaşıyor. Gökyüzüne kurduğu çiçekli merdiveninden çocuklar için masallar, hikâyeler ve şiirler topluyor. Çocuk edebiyatı alanında kitaplar yazıyor. Nitelikli çocuk edebiyatı bağlamında çocuğa görelilik ilkesini savunuyor. Kelimelerin dünyasında çocuklara, yetişkinlere yazarlık atölyeleri düzenliyor. Yazarlığının yanı sıra çocuk ve ilk gençlik kitapları editörlüğüne devam ediyor.

Yayımlanmış Çocuk Kitapları:

Menekşe Bayramı,

Gülümseyin BilimliYORUM,

Engersiz Masallar, Cezeri, İbn-i Batuta, İbn-i Baytar, İbn-i Heysem, Bîrûnî,

Afilli Serisi,

Anadolu’yu Yurt Yapan Komutan Sultan Alparslan,

Ejderha Evecen ve Üfleme Dersleri,

Kuşlara Ayarladım Saatimi,

Sekiz Dakika,

Domateslerin Şaşıрма Konçertosu,

Eve Dönüş Bileti,

Tohumsa Eğer,

Zaman Deyince,

Dünya Küçük Çiçekler Büyük.

YANKISIZ

AYŞEGÜL SÖZEN DAĞ

İÇİNDEKİLER

Gözlemci ile Tanışma /	7
Aynılaşmanın İlk Sinyalleri /	13
Farkındalık Kıvılcımları /	19
Yolların Kesiştiği Yer /	25
Gözlemci'nin Gölgesinde /	31
Kalabalığın Sesi /	38
İlk İşaretler /	51
Gerçeği Araştırma Kararı /	63
Gerçeğin İzleri /	72
Küçük Direniş Grubu /	82
Karşı Bildiri /	93
Karşı Saldırı ve Dayanışma /	100
Özgürlük ve Sessizlik /	105

GÖZLEMÇİ İLE TANIŞMA

Sabahın ilk ışıkları, incecik perde aralığından süzüldü. Yavaşça odanın her köşesine yayılırken koyu renk mobilyalar, raflardaki kitaplar, duvarda asılı eski bir harita sessizce uyanıyordu. Oğuz'un odası, dış dünyadan ayrılıp kendini dinlediği tek sığınağıydı. Özünü korumak, kendine dönmek için kurduğu bu arınmış ortamda, her şey yerli yerindeydi. Kitapların düzeninde, haritanın kenarındaki küçük yırtıkta, yatağının hemen yanındaki defterde saklı bir huzur vardı. Bu ortam onun gücünün, ayakta durmasının kaynağıydı. Her şey tam da olması gerektiği gibiydi. Olması gerekenler değişir miydi bilinmez ama o sabah, Oğuz'un o eşsiz huzurunun üzerine bir ağırlık çökmüştü.

Elini telefona uzattığında, parmakları titredi, tereddüt etti bir an. Gözlemci'nin yeni paylaşımı ekranın ortasında belirmişti. Sanki odaya sızan güneş ışığının aksine, ekranın parlaklığı yapay

bir ışıkla gözünü alıyordu. Gözlemci'nin önerileri, onun hayatında sıradanlaşan ama içten içe rahatsızlık veren bir ritüele dönüşmüştü.

Her sabah; aynı parıltılı yüz, aynı “trend” önerileri, aynı “doğru” kıyafetler, “ideal” yaşam tarzı, “en son” akımlar, “biricik” görevler...

Oğuz, bu yüzeysel gösterişe baktıkça içindeki bir şeyin karanlığa doğru kaybolup gittiğini hissediyordu. Ama yine de telefon ekranını kaydırıp istemsizce Gözlemci'nin söylediklerine göz attı. Bu hareketli dünyanın albenisine kapılmamak güçtü. Her şeyi kendine çeken, tek bir ses hâline getiren, âdeta karşı konulamaz bir cazibeydi bu.

Oğuz, lise son sınıftaydı. Her genç gibi duygularının ve aklının sürekli birbirini kovaladığı, varoluş sancıları çektiği bir dönemden geçiyordu. Kahverengi dalgalı saçlarını genellikle atkuyruğu bağlar, sakal tıraşını günaşırı olurdu. Hem bakımlı hem titizdi. Akranlarına göre boyu fena sayılmazdı. Hatta zaman zaman yakışıklı bir erkek olduğunu söyleyenler de olurdu. Mesela dedesi, ninesi, annesi, babası, teyzesi, halası ve büyük kuzeni...

Ela gözlerini kısıp uzaklara baktığında çok daha yakışıklı görüldüğünden emindi.

Oğuz'un kendine has bir giyim tarzı, gülüşü ve yürüyüşü vardı. Daima özgün olmayı öncelerdi. Herkesle tıpatıp giyinmektense kara şalvar giyin-

meyi yeğlerdi. Ve mutlaka üzerine giydiği kıyafetinde bir cep olmalıydı. Örneğin cepsiz bir pantolon giydiğinde kendini çıplak hissederci, sürekli saklanmaya çalışırdı. Bir cep onun için bir cepten çok daha fazlasıydı. Ellerini koyacak bir yer bulamadığı stresli durumlarda ceplerine koyardı mesela. Bazen de pantolonun diz hizasındaki büyük torba ceplere okuduğu kitabı koyardı.

Oğuz, yine elleri cebinde okulun kalabalık koridorlarında adımlarını atarken Gözlemci'nin etkisinin her yere yayıldığını görebiliyordu. Sesler, fısıltılar, gülüşmeler... Herkesin üzerinde bir “uyum” havası vardı. Aynı ifadeler, aynı kelimeler, aynı beğeniler.

Oğuz, odasından çıkmadığı ve sosyal medyaya bakmadığı sürece huzurluydu ama odasından her gün çıkmak zorunda kalıyordu. İşte yine okul koridorunun uğultusunda yürüyordu. Bu kalabalığın içinde, Oğuz her zamanki gibi yalnız olduğunu hissetti. Kalabalık yalnızlık dedikleri tam da böyle bir şey olsa gerek diye mırıldanarak sınıfa yöneldi.

Sınıfa girdiğinde, gözleri tanıdık bir çift gözle buluştu: Meryem. Elindeki telefonla yanındaki arkadaşına Gözlemci'nin son önerilerinden bahsediyordu. “O kadar güzel ki” diyordu, “bu tarz, tam bizim yaşımıza göre.” Meryem'in heyecanlı ifadesi, Oğuz'un içinde hafif bir sızıya yol açtı. Meryem,

ona göre her zaman özel biriydi. Aynı mahallede büyümüşlerdi. Dört yıldır aynı sınıftalardı. İkisi de genetik mühendisi olma hayalleri ile sayısal bölümü seçmişti. Meryem ilk yıllarda sessizdi, ölçülüydü ve gözlerinde eşsiz bir okyanus derinliği vardı. Alabildiğine maviydi gözleri, her sabah başka bir mavi oluyordu. Bir şiirin şah dizesiydi Meryem onun için. Ama şimdi, o da herkes gibi aynı kelimeleri, aynı mimikleri kullanıyordu.

Oğuz, bir an bile gözlerini Meryem'den ayırmadan onu izledi. Sonra dayanamayıp kendini öne attı.

“Meryem,” dedi, sesinde ince bir tereddütle. “Gerçekten herkesin aynı olması bizi iyi ve değerli mi kılar? Kendi fikirlerimizden, kendi seçimlerimizden vazgeçip bir başkasını taklit etmemiz bizi daha mı özgür yapar?”

Meryem, başını kaldırıp şaşkın bir bakışla Oğuz'a döndü. Oğuz'un gözlerinde, beklediğinden farklı bir şey buldu.

“Belki de,” dedi Meryem yavaşça. “Özgürlük, düşündüğümüz kadar karmaşık değildir. Uyum içinde yaşamak, bizi daha az yorar. Gözlemci kötü bir şey yapmıyor ki... Bize daha iyi, daha uyumlu olmamız için bir yol gösteriyor sadece.”

Oğuz, bu sözleri duyunca hafifçe gülümsedi. Ama içinde büyüyen o sorgulama hissini bastırmadı.

“Peki ya o yol bize ait değilse, Meryem? Eğer biz değil de başkası karar veriyorsa neyi sevip neyi sevmeyeceğimize? Bu, ne kadar bizim hayatımız olur ki?”

Meryem, Oğuz’un bu soruları karşısında bir an durakladı.

“Sen hep böyle düşüncelisin, değil mi?” dedi usulca. “Dünyayı başka bir gözle gören biri gibisin. Ama belki... Belki de kendi başımıza düşünmek o kadar da kolay ve anlamlı değildir. Gözlemci hepimiz adına düşünüyor, bizim için en iyi olanı biliyor. Bence gereksiz yere abartıyorsun bu konuyu Oğuz. Sal biraz, rahatla.”

Oğuz, Meryem’in bu sözlerini duyduğunda, ona bakarken içinden geçen o ince heyecan biraz gölgelenmişti. Meryem’in bu parıltılı kalabalığa karışıyor olduğunu görmek iini burkmuştu. Yüreğinin gizli bir yerinde hüzün ve yalnızlık hissetti; Meryem’in gözlerinde gördüğü o derinlik bile bu akıntıda kayboluyordu sanki.

Gün boyunca, sınıfın köşelerinde yankılanan Gözlemci’ye övgüleri duydukça Oğuz kendini biraz daha uzak, biraz daha yabancı hissetti. Dalga dalga büyüyen kalabalık bir yalnızlık kaplıyordu iini. Meryem, ona göre hep farklı, özgün biriydi. şimdi o bile Gözlemci’nin o yapay cazibesine kapılmıştı. Oğuz’un içinde hem Meryem’i bu kala-

balıktan kurtarma hem de onun gözlerinde o eski, derin bakışı tekrar görebilme isteği vardı. Belki de ona farklı bir bakış açısının mümkün olduğunu gösterebilirdi.

Günün sonunda, telefonuna yeniden baktı. Ek-randa yine Gözlemci'nin bir önerisi parlıyordu. Ama bu kez Oğuz o parıltıya dur demeye kararlıydı. Belki zor olacaktı, belki tek başına kalacaktı. Ama kendi yolunda yürümek istiyorsa, bu adımı atması gerektiğini biliyordu.

Oğuz, o an içinden gelen bu küçük başkaldırıyı kucakladı. Biliyordu ki eğer kendi yolunda kararlı adımlarla yürürse belki Meryem de bir gün onun yanında, kendi gerçekliğini bulmak isteyen biri olarak yer alabilirdi.